

Csíkсомlyói búcsú

2011. június 11.
Pünkösd szombatján

"Mária által Jézushoz"

Őseink iránti tisztelettel a szívünkben és megilletődötten állunk itt az imádság e helyén, mely szent hely az itt élő székelyeknek, de szent hely a világon szétszóródva élő minden magyarnak is.

Megilletődve hozom magammal Szent István király városának üdvözlését, Székesfehérvár köszöntését! Annak a városnak üdvözlését, mely a magyar szentek városának mondhatja magát, hisz őrzi a szentjeink lába nyomát, a rég- és közel múltja is tele van szentek és boldogok emlékezetével!

Ide jöttünk, hiszen ősi Mária tisztelet helye ez a hegy, már a XV. században ide jártak imádkozni őseink, a hívő katolikus székelyek. 1444-ben IV. Jenő pápa körlevélben buzdít templom építésére, és búcsút engedélyez, mert ahogy írta bullájában: a hívek nagy számban és szinte folyamatosan felkeresik ezt a helyet.

Az ősi hagyományt őrzi és folytatja a mai napig Mária népe!

Mi, késői utódok az ő nyomukba lépünk, hogy méltók legyünk hozzájuk, őrizzük, ami őket is megtartotta, és hogy bátran szálljunk szembe mindazzal, ami tűnhet modernnek és lehet hangzatosan csábító, de mégis csak ártalmas, és nem épülésünkre, hanem romlásunkra van!

Ide jöttünk, hogy mintegy összefogódzva imádkozzunk, együtt álljunk az Úr elé, és közösen kérjük Mária, égi édesanyánk oltalmát, közbenjáró imáit. A Szentlélek vezetett ide bennünket, mint ahogy életünkben minden jót is neki köszönhetünk.

Ő adott erőt és kedvet, kitartást és hitet, reményt és akaratot, hogy gyalog vagy közlekedési eszközzel ide jöjjünk, hogy vállaljuk az út áldozatát és fáradságát, mert tudjuk: van mit megköszönnünk és van miért könyörögnünk, és vannak, akiket nekünk kell Isten meg nem szűnő szeretetébe ajánlani!

Nekünk kellett ide hozni szívünkben sokakat, akik most fizikai valójukban nem tudnak itt lenni, de akiket hoztunk szívünkbe rejtve. Képviseljük itt azokat, akik lelki közösségekben vannak velünk az anyaországban, vagy a világ bármely pontján, a médiák segítségével bekapcsolódva lelki közösségünkbe.

Jöttünk hogy megéljük a szeretet és a hit közösségét mi, akik itt vagyunk!

A Lélek arra indított, a hagyomány arra készített, hogy ide jöjjünk, a magyarság e legnagyobb kegyhelyére, Máriához, hogy anyai szeretetnek melegét érezve tekintsünk Jézusra, hogy a csíkсомlyói Szűzanyával emeljük fel tekintetünket e világból az Istenhez!

E világból, mely oly gazdagsággal hirdeti Isten nagyságát, teremtő jóságát, gondviselő szeretetét, Isten végtelen dicsőségét, de amelyben bűneink következményeként sok fájdalmat és sok rosszat is tapasztalunk, sok szenvedéssel is találkozunk.

Elvesznek ősi és öröknek, megingathatatlanak gondolt értékek, megkérdőjeleződnek erkölcsi normák, alapvető emberi értékek relativizálódnak, közösségek bomlanak fel, veszélybe kerül a férfi és nő felbonthatatlan közössége, a házasság és sokszor teher lesz a gyermek, az Isten áldása!

A pillanat csábítása elfelejteti olykor az örök és igaz értéket!

Az értékeket vesztő ember boldogtalanságát és ürességét hiába is próbálja sokféleképpen elfelejteni, hiába is keres sok pótlékot, hirdetve szabadságát és vélt jogait, boldogtalansága csak megmarad, és ez vezet aztán még nagyobb mélységekbe, lelki sötétségekbe és emberi tragédiákba.

E világból fel kell emelnünk szemünket az Istenhez, Máriával együtt Jézusra kell tekintenünk! Boldog és erőt találó az, aki tud még felfelé nézni, aki nem csak maga körül néz szét! Őseink is ott keresték fent és találták meg a megtartó erőt, a megújulás lendületét, a kitartás erejét.

Máriának ajánlotta népét és országát István, és az ő felajánlása őrizte meg e népet ezer éven át!

Imre e hitből talált erőt a kemény tisztasághoz, László a vitáz lovagsághoz, az önfeláldozó bátorsághoz, Margit az engeszteléshez és vezekléshez, Erzsébet a szeretet szüntelen sugárzásához! Máriára és Jézusra tekintve láthatjuk meg, mit kell tennünk, mi ma a keresztény ember feladata, mi ma a dolga a magyarnak, aki elzarándokolt ide, hogy sok-sok társával eligazítást és erőt kapjon az ég magasából!

Mert a pusztá jó érzés, a hely hangulata és áradó szépsége, divatos, romantikus érzések kergetése nem elég! Nekünk feladatunk, küldetésünk van! Őriznünk kell a hitet és növekednünk kell a hit igazságaiban, és főleg a hit szerinti életben.

Nem hallgathatunk a világ csábítására, nem fogadhatjuk el "a minden egyforma és minden jó" hangzatos, de hamis elvét, nem tarthatjuk jónak a tolerancia hamis formáit, hanem tudnunk kell, hogy mi azok unokái vagyunk, akik életüket is készek voltak feláldozni a hitükért, meggyőződésükért. Tudnunk kell, hogy mi annak az egyháznak vagyunk a tagjai, melynek sok tucat és sok száz vértanúja van évente ma is, hogy nekünk méltónak kell lennünk e nemzet nagy és példamutató egyéniségeihez,

Márton Áron püspök úrhoz és a többi tanítóhoz, tanúságtevőhöz, boldog Bogdánffy Szilárd vértanú püspökhöz, a hamarosan boldogok sorába kerülő Scheffler Jánoshoz, a hitük szerint élő pásztorokhoz és az őket áldozatok árán is követő hívőkhöz!

A hitet kell élni, úgy ahogy azt az Egyház tanítja. Nem lehet csak a magam módján kereszténynek lenni. Megismernem, elfogadnom és megélnem kell az Egyház tanítását! Ez az út vezet az emberi élet teljessége felé. És ehhez az úthoz kapok erőt az egyházra bízott szentségeken keresztül, melyek erősítik és táplálják lelkünket.

Testvéri szeretetet kell tanulnunk, mely abban mutatkozik meg, hogy felelősséget vállalunk egymásért, a nemzetért, az egyházért, a hitért, a családjáért! Nem akarunk mi senkinek se rosszat, de akarunk magunknak, a mi népünknek is jót. Nem vagyunk mi senki ellen, de akarjuk magunknak is azt, ami másnak is jár.

Nem akarunk mi beleszólni más népek életébe, belső dolgaiba, de mi is tudjuk, mit akarunk, és mi sem szorulunk rá, hogy mások kioktassanak, vagy ránk kényszerítsék az ő gondolataikat, akaratukat, vágyaikat vagy félelmeiket.

Így alkottunk meg a magunk alkotmányát, melyet mertünk a Himnusz szavaival és így Isten nevével kezdeni, és melyben ki mertük mondani a házasság Istentől rendelt törvényét. Még akkor is, ha ezért sokan hangosan kiáltva kórusba szervezeten szóltak bele a mi saját dolgainkba!

Ápolnunk kell a családi kötelékeket, örömmel kell fogadnunk a gyermekeket, mint Istentől kapott áldást. Szeretettel, megbecsüléssel, tisztelettel kell fordulnunk minden emberhez: az időshöz, és a fiatalhoz, az idegenhez és ahhoz, akivel oly sok dologban közös az életünk, de ezt a tiszteletet kölcsönösen kell megadnunk egymásnak, ez egyoldalúan sehol a világon nem megy, nem lehetséges.

Őriznünk kell a gyökereket, a nemzeti identitásunkat, értékeinket, melyek közös kincseink már, és melyekre joggal lehet, kell, hogy büszke legyen minden magyar.

Hisz mennyi mindennel ajándékoztuk meg a világot, mennyi vért ontottunk más népek védelmében, mennyi értékünket áldoztuk fel azért, hogy más népek értékei megmaradjanak, és hogy most azokat mi, mint turisták megcsodáljuk.

E tudat jogos büszkeséggel kell, hogy eltöltsön, de felelősséggel is! Hisz ezek az értékek azért is vannak ránk bízva, hogy velük gazdagítsuk Európa népeit, hogy hitünk útjára találva tanúságtételünkkel másokat is a hit gazdagságára és örömére vezessünk!

Felelősségre kell ébrednünk! Fel kell ismernünk, és el kell fogadnunk, hogy felelősek vagyunk sorsunkért. Lehetőségek nyíltak előttünk, melyekkel élnünk kötelesség. Közülünk nem gondolhat senki csak magára, jogaira és saját lehetőségeire, hanem ma is, mint már annyiszor történelmünk során, áldozat árán kell megmutatnunk, mire vagyunk képesek a nemzetért, az ország felemelkedéséért, a keresztény értékek őrzéséért.

Az áldozatvállalás nem idegen ma sem a hitből élő embertől. De ő ismeri az áldozatban rejlő békét és erőt, örömet is! A ma lehetősége, az összefogás ereje képes lehet új irányba állítani sorsunkat és megteremtheti annak lehetőségét, hogy a következő nemzedékeknek úgy adjuk át azt, amit mi is kaptunk, hogy többre jussanak, mint ami nekünk jutott.

De ehhez kell az összefogás, a tiszta gondolkodás, az áldozatra is kész szeretet, az önzés elvetése és a felelős gondolkodásból fakadó áldozathozatal képessége is. A megújulás, a többre jutás, a felemelkedés feltétele az erkölcsi megújulás!

Ennek útját kell járnia mindnyájunknak, kicsiknek és nagyoknak, azoknak, akikre a vezetés terhe és felelőssége hárul, és azoknak, akik a mindennapi helyállásukkal családjukért dolgoznak, a maguk munkájával járulnak hozzá az egészhez!

A hazugság világa, a halál kultúrája, az önzés szűkkeblősége, a hamis pillanat csak magunkra gondolása a pusztulásba visz, és a pusztulásba sodor mindnyájunkat. Ezért kell határozottnak lenni, értékeket képviselni, a hitről tanúságot tenni, a családot szeretni, a tiszta örömet megélni és megbecsülni, nagyvonalúan gondolkodni, erősnek lenni, eszmékhez igazodni.

Összefogni, eggyé lenni, hogy közösségünket: nemzetünket Isten áldása kísérhesse!

Ez a zarándoklat, a mai búcsú ünnepe adja meg a megújuláshoz való hitet és erőt, örömet mindnyájunknak, hogy Mária oltalma alatt, Jézust követve Isten Országát építsük: egy világot, melyben Isten dicsősége és az ember boldogsága is megvalósulhat!

Isten áldása legyen mindnyájunkon, minden szeretettünkön, egész nemzetünkön és országunkon, jelenünkön és az eljövendőn!

Amen.